

Scénář – audio Zora Kolářová

Saša:15, 03 s Zora Kolářová, rozená Čejková, se narodila v roce 1933 jako dcera významného československého legionáře – plukovníka Karla Čejky. Legionáři sehráli při vzniku naší republiky významnou roli, když vybojovali naši samostatnost.

Johanka:7,40 s Když byla Zora malá, její tatínek velel 13. pěšímu pluku v Šumperku. Tam celá rodina bydlela. Šumperk je v československém pohraničí, kde bylo výrazné německé osídlení.

2:59-3:08 (9 s) Kdysi jsme se s děckama německýma kamarádili, ale potom prostě najednou nám začali nadávat do českých darebáků.

Melissa:10,70 s V roce 1938 se stupňovaly nároky hitlerovského Německa, po mnichovské dohodě museli čeští obyvatelé pohraniční oblasti opustit. Schylovalo se ke druhé světové válce.

vsuvka: pochod vojáků

3:33-4:12 (39 s) To bylo dost dramatický, protože můj tatínek byl důstojník, a snažili se prostě hlavně všechny Čechy, aby co utíkali ze Šumperka pryč, tak se snažili, aby všichni byli odstěhovaní co nejdřív jako do vnitrozemí, takže dali k dispozici vojenský auta a my jsme jeli jako úplně poslední rodina ze Šumperka jsme jeli poslední vlastně z toho Šumperka jsme utíkali což bylo velice dramatický jeli jsme v noci já jsem byla nemocná já jsem měla zrovna devět a třicítku teplotu.

Ella: 6,31s Zora na dětství ráda vzpomíná, i když ho prožívala v Protektorátu Čechy a Morava.

35:10-35:25 (15 s) Nejvíc vzpomínám na to, jak jsme jezdili k tomu mýmu, my jsme říkali na Moravě staříček. Když jsme jezdili k tomu staříčkovi na tu zahradu tam, tak jsme tam dělali různé lumpárny a celý to celý to léto ty dva měsíce jsme prožili na té zahradě tam.

Melissa:5 s Jako malá holčička válku vnímala hlavně od doby, kdy se přestěhovali do Brna.

8:27-8:46 (19 s) Když jsem začala chodit na klavír do Žabovřesk, my jsme bydleli v Masarykově čtvrti a chodila jsem kolem těch Kounicových kolejí, takže jsem viděla prostě ty hrůzy, který se tam děly, byla tam, byly tam šibenice a věšeli tam že jo ty vězně a stříleli, takže to byl, já jsem se tam strašně bála, když jsem chodila okolo, já jsem se tam strašně bála.

Ella: 13 s Pro německé okupanty byli bývalí českoslovenští důstojníci podezřelí, často docházelo k jejich sledování, zatýkání, výslechům a mučení. I rodina paní Zory toto pocítila na vlastní kůži.

13:17-13:33 (16 s) V Brně na nás nasadili zřejmě nějakýho agenta, protože maminka zjistila, že tatínek, když jde ráno do práce, takže na rohu stojí chlap, který hned za ním prostě vyšel a každý den tam stál.

Johanka: 17s Největší strach měla o svého tatínka, kterému hrozilo vězení, či dokonce poprava za zapojení do odbojové činnosti. V den, kdy její maminka s tatínkem a sestrou odjeli na GESTAPO pro nové občanské průkazy tzv. "kennkarty" se její obavy málem naplnily.

11:48-12:15 (27 s) A tatínek prostě tam šel a každý tam šel zvlášť a tatínek vyšel ven a říká mamince: „Liduško, mě tady asi zavřou, protože tamti o mně všecko ví, z toho Šumperka ví, co prostě v tom Šumperku bylo, ví že jsem tam byl velitelem pluku, a ví už prostě úplně všechno.“ Ještě říkal tak si ještě vzal kousek chleba, co měli s sebou prostě říkal, ale tatínka normálně pustili a přijeli domů.

Saša: 22,15 sV květnu 1945 druhá světová válka skončila. Karel Čejka byl povýšen na brigádního generála, jeho rodina se přestěhovala do Prahy. Paní Zora se stala zdravotní sestrou, vdala se, měla dceru Janu. Ani za komunistického režimu nebyl jejich život jednoduchý. Otce penzionovali. Ona sama byla několikrát přesvědčována ke vstupu do komunistické strany.

Melissa: 13 s Ve svých jeden a devadesáti letech je paní Zora stále vitální, energická, plná života. Společně se svou dcerou se starají o odkaz jejich tatínka a dědečka. Ve svém životě ničeho nelituje.

(zatím ukázky 2 min. 5 s.)

(zatím čtení holky 1 min. 50 s)

dohromady: 3 min. 55 s